

„Cred că cel mai bine ar fi ca examenele în urma cărora se atribuie diplome, licență și master să fie naționale”

[“I think it would be best if the exams that result in diplomas, bachelor and master’s degrees were national”]

Daniel Petru Funeriu

Ministru al Educației în perioada 23 decembrie 2009 – 10 februarie 2012

“If we accept the fact that we can talk about a market, then no, the legislation fails to allow a fair operation. The fact that state universities may charge “fees”, often for lower prices than the standard cost per student distorts the market...I think it would be best if the exams that result in diplomas, bachelor and master’s degrees were national, so that we should have a clear image of the quality of the students who receive such diplomas, regardless of the capital form of the university. This way we could know, year after year, who forms the best students and who doesn’t”.

1. O situație nefirească, în care statul pierduse *de facto* controlul asupra

asigurării calității în învățământul superior, atât de stat cât și privat. În fapt, era imposibil să știm realitatea din spatele unei diplome, iar cifrele erau înspăimântătoare prin amploarea lor. Orice persoană își putea da seama că numărul de diplome acordate nu putea fi susținut printr-un proces educațional de calitate. Pe scurt, se dădeau diplome fără valoare, dar acest lucru nu era doar la privat, ci și la stat.

2. O lege care permitea fiecărei universități să facă un învățământ de calitate, precum și posibilitatea organizării interne conform nevoilor și a gestiunii patrimoniale corecte.

3. Flexibilitatea și adaptabilitatea. Într-un cadru privat e mai ușor să faci reorganizări interne, să deschizi noi formări pe care piața le cere, să te adaptezi unor noi evoluții.

4. Reputația. Din cauza unora care, pentru bani și profitând de slăbiciunile statului, au dat o imagine proastă universităților private, adesea numite de presă „fabrici de diplome”. În realitate, aceleași părți proaste pot fi găsite la prea multe universități, fie de stat, fie private.

5. Nu știu dacă putem vorbi de „piață” în ceea ce privește învățământul. Dacă acceptăm că putem vorbi de piață, atunci nu, legislația nu permite o funcționare justă. Faptul că universitățile de stat pot școlariza „cu taxă”, adesea la prețuri mai mici decât costul standard per student, distorsionează piața.

6. Era de așteptat, având în vedere scăderea populației tinere. Nu știu care ar fi procentul de echilibru, cred că soluția corectă este, de fapt, alta. Cred că cel mai bine ar fi ca examenele în urma cărora se atribuie diplome, licență și master să fie naționale, astfel încât să avem o imagine clară a calității studenților care primesc acele diplome, indiferent de forma de capital a universității. Astfel s-ar cunoaște, de la an la an, cine formează studenți buni și cine nu.

7. Aș povesti două, una caldă, una rece. A fost foarte neplăcut să constat presiuni politice majore ale unei doamne rector făcute atât direct, cât și prin intermediul parlamentarilor

racolați de soțul ei, el însuși parlamentar al opoziției, în direcții dubioase, ca de exemplu susținerea cu mare cerbicie a unor amendamente prin care patrimoniul universităților private trecea în proprietatea unor persoane fizice. Amintirea plăcută este legată de o vizită la o universitate privată în care m-a uimit calitatea dotărilor pe zona medicală.

8. Vă voi povesti despre oamenii din UPA pe care i-am întâlnit, pentru că, așa cum zicea Ferdinand, „nu zidurile fac o școală, ci spiritul care domnește într-însa”... Am primit la Palatul Cotroceni, în perioada când eram consilier prezidențial, o delegație de studenți și profesori de la UPA care m-au întrebat despre reformele din educație. Voi ține minte acel dialog ca fiind unul dintre cele mai consistente dialoguri pe care le-am avut cu studenți și universitari, pentru că, prin întrebările lor, m-au trecut atât prin elemente de filosofie politică, arta conducerii, dar și elemente foarte pertinente legate de măsuri concrete. A fost un regal în... palatul prezidențial.